

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně:

MUDr. V. A.

bytem X

právně zastoupená advokátem JUDr. Václavem Veselým

sídlem Gutova 3297/4 100 00 Praha 10 - Strašnice

proti

žalovanému:

Krajský úřad Kraje Vysočina

sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

I) MUDr. J. B.

bytem X

právně zastoupená advokátem JUDr. Janem Heroutem

sídlem Masarykovo nám. 3, 586 01 Jihlava

II) EG.D, a.s.

sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. KUJI 114223/2020, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 22. 5. 2020, č. j. MMJ/SÚ/110597/2020-EIF,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 12. 2020 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. KUJI 114223/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru stavební úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 5. 2020, č. j. MMJ/SÚ/110597/2020-EIF (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že ve výrokové části se text „*ve společném územním a stavebním řízení posoudil podle §94j až p stavebního zákona žádost o vydání společného povolení*“ nahrazuje textem „*v územním řízení posoudil podle § 90 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí*“, text „*zamítá žádost o vydání společného povolení na stavbu*“ se nahrazuje textem „*zamítá žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu*“ a v pasáži týkající se označení účastníků řízení, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu, se doplňuje MUDr. V. A., nar. X. V ostatním jej potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání společného povolení [správně územního souhlasu – pozn. soudu] na stavbu „*Stavba přístřešku obdélníkového půdorysu o zastavěné ploše nad 25 m², jednopodlažního, zastřešeného pultovou střechou, umístěného v pruhu mezi dvěma řadami řadových garáží na pozemku p.č. X, k.ú. H.*“.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně odůvodňuje svou žalobu sedmi žalobními námitkami. Předně je podle jejího názoru závazné stanovisko a na něj navazující potvrzující závazné stanovisko vnitřně rozporné, neboť obsahují vyjádření typická pro kladná závazná stanoviska, přestože se jedná o záporné závazná stanoviska. Zadruhé byl porušen princip rovnosti, stejně jako § 2 odst. 4 správního řádu. Povinností orgánu územního plánování a stavebního úřadu je zajistit, aby měli všichni vlastníci nemovitostí v dané lokalitě možnost realizovat své stavební záměry za stejných podmínek. Měl by tedy proporcionálně rozdělit využitelnou kapacitu mezi vlastníky. Navíc v nedávné době v dané lokalitě povolil stavbu garáže rozsáhlejších rozměrů než přístřešek žalobkyně. Zatřetí se v případě žalobkyně jedná o tzv. stavební proluku, která je účelově určena k zastavění. Začtvrté byl závěr o překročení minimálního 30% podílu zeleně v dané lokalitě založen na dostupných záběrech leteckého snímkování, což však není přesné. Závazná stanoviska proto nejsou založena na stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zapáté v předmětné proluce žádná zeleně v blízké budoucnosti tak jako tak nebude. Zašesté jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť v nich není vypořádána argumentace žalobkyně. Zasedmé námitky MUDr. J. B. přehlíží skutečnost, že záměr žalobkyně má být realizován ve stavební proluce a je v souladu s právními předpisy. Žalobní námitky žalobkyně doplnila návrhem na přerušení řízení a předložení Ústavnímu soudu ČR návrh na zahájení řízení o konkrétní kontrole norem s tím, že se navrhuje zrušení § 149 odst. 1 a 4 správního řádu a § 92 odst. 2 stavebního zákona.

III. Vyjádření správních orgánů

3. Vyjádření žalovaného k žalobě došlo krajskému soudu dne 13. 5. 2021. Na základě odvolání žalobkyně bylo závazné stanovisko předloženo nadřízenému správnímu orgánu, který jej potvrdil. Tím byl žalovaný vázán a žádosti žalobkyně nemohl vyhovět. Bylo proto nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobkyně. Dodal však, že se v případě žalobkyně nejedná o stavební proluku, i vydláždění by vyžadovalo povolení, výjimka u staveb do 25 m² se týká pouze staveb na pozemku rodinného domu, stavební úřad se nemusel zabývat námitkami uvedenými v odvolání a uzavřel, že žádost nebyla věcně projednatelná.
4. K žalobě se vyjádřil také správní orgán prvního stupně. Zdůraznil, že pozemky je možné využít pouze v souladu s podmínkami prostorového uspořádání územního plánu. Pokud chce vlastník změnit jeho využití, musí podle aktuálně platného územního plánu prokázat splnění koeficientu zeleně v rámci celé lokality. Nekoncepční zaplnění jednoho z průhledů neodpovídá charakteru okolní zástavby ani současným požadavkům na výměru a charakter veřejných prostranství. Stavba garáže na pozemku p. č. X byla řádně povolena. V době jejího povolení legislativa neumožňovala orgánům územního plánování hájit zájmy v území a platil také jiný územní plán. V případě žalobkyně se nejedná se o proluku, ale o otevřený prostor mezi domy, který byl záměrem autora zástavby. Letecké snímkování bylo jedním z informativních podkladů při posuzování záměrů, splnění požadavků územního plánu by měl doložit investor. Navíc pak jakákoli stavba na hranici se sousedním pozemkem vyžaduje územní souhlas nebo územní rozhodnutí.

VI. Replika žalobkyně

5. Dne 28. 6. 2021 byla krajskému soudu doručena replika žalobkyně k vyjádření žalovaného. V ní upřesnila, že nezpochybňuje, že stavební úřad byl vázán závazným stanoviskem vydaným Magistrátem města Jihlavy a žalovaný byl vázán potvrzujícím závazným stanoviskem Krajského úřadu Kraje Vysočina. Tvrdí však, že jsou závazná stanoviska vnitřně rozporná a že se správní orgány nevypořádaly s argumentací žalobkyně, a to za situace, kdy se s touto argumentací nevypořádávají ani závazná stanoviska. Na závěr žalobkyně zopakovala svůj návrh na přerušení řízení a předložení Ústavnímu soudu ČR návrh na zahájení řízení o konkrétní kontrole norem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Nejdříve krajský soud stručně shrne skutkový stav.
8. Žalobkyně si dne 30. 12. 2019 podala žádost o územní souhlas pro záměr „otevřený přístřešek pro osobní auto“.
9. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad, oddělení úřadu územního plánování (dále jen „dotčený orgán“) jako orgán územního plánování k záměru vydal závazné stanovisko ze

dne 23. 12. 2019, č. j. MMJ(SÚ/56295/2019 (dále jen „závazné stanovisko“). Shledal, že záměr je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací i z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřipustný, neboť byl překročen regulativ minimálního % podílu zeleně a zbývající nezpevněné plochy je tedy nutné chránit. Cílem zachování nezpevněných ploch je maximalizace zasakování a zdržení dešťové vody přímo v lokalitě jejího dopadu a zlepšení či minimálně nezhoršování efektu tepelného ostrova města. Urbanisticky je zástavba řazena do sekcí po 4-6 domech doplněná řadovými garážemi. Mezi jednotlivými sekcemi jsou zachovány průhledy, jejichž smyslem bylo provzdušnit hustou zástavbu a splnit zákonné požadavky na množství zeleně a veřejných prostranství v lokalitě. Nekoncepční zaplnění jednoho z průhledů neodpovídá charakteru okolní zástavby ani současným požadavkům na výměru a charakter veřejných prostranství. Platnost závazného stanoviska dotčený orgán stanovil na dva roky ode dne jeho vydání.

10. Na základě závazného stanoviska správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o společné rozhodnutí (správně o vydání územního souhlasu – pozn. soudu), neboť posuzovat záměr bylo vzhledem k existenci negativního závazného stanoviska nadbytečné, když by výsledek řízení nemohlo změnit.
11. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání s obsahově shodnými námitkami jako v žalobě. Žalovaný si na základě odvolání žalobkyně vyžádal posouzení závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu.
12. Krajský úřad kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování (dále jen „nadřízený dotčený orgán“) jako příslušný nadřízený orgán závazné stanovisko dotčeného orgánu potvrdil závazným stanoviskem ze dne 2. 10. 2020, č. j. KUJI 75500/2020 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). Platným územním plánem jsou stanoveny podmínky prostorového uspořádání, mezi kterými je také minimální procentní podíl zeleně k pozemku stavby 30%. Podíl zeleně je územním plánem definován jako *„Procentní podíl plochy pozemku stavby, na které bude rostlý či upravený terén umožňující zasakování dešťových vod a na kterém nejsou umístěny žádné druhy staveb. Zatravněné střechy nebo plochy pro parkování (zatravněvací tvárnice) nebudou při výpočtu podílu zeleně zahrnovány mezi složku zeleně.“* Obytný soubor byl povolován na základě územního plánu platného do listopadu 2017, kde bylo procento zeleně stanoveno pro plochu území. Nyní je stanoveno k pozemku stavby. Procentní podíl je nyní již překročen a nezpevněné plochy je třeba chránit. Navíc by byla zastavěním narušena pravidelně se opakující zástavba domů, garáží a průhledů. Záměr je proto z důvodu rozporu s územním plánem a rozporu s cíli a úkoly územního plánování nepřipustný.
13. Nadřízený dotčený orgán zároveň posoudil odvolací námitky žalobkyně.
14. K vnitřní rozpornosti závazného stanoviska dodal, že platnost vyplývá již ze zákona a v případě nesouhlasného závazného stanoviska se nestanovuje. Uvedením platnosti však nejde o vnitřní rozpornost.
15. K porušení principu rovnosti upřesnil, že záměr posuzoval dle platných podmínek v době podání žádosti o závazné stanovisko. Celý komplex byl povolen za platnosti předchozího územního plánu. Co se týče nedávno povolené stavby garáže na pozemku 231/411, mohlo to být právě v době, kdy dotčený orgán nebyl oprávněn vydávat závazná stanoviska a soulad s územním plánem posuzoval stavební úřad. Právě kdyby bylo žalobkyni povoleno umístění přístřešku, byl by postup rovnosti oproti ostatním žadatelům porušen.

16. Po komplexním posouzení k další námitce žalobkyně uvedl, že se nejedná o proluku, ale průhled, který by měl zůstat zachován. Předmětný pozemek je zahrnut do zastavěného území, což však ještě není předpokladem jeho zastavění.
17. Podle názoru nadřízeného dotčeného orgánu pak dotčený orgán dostatečně zjistil stav věci a vycházel ze znalosti území, podmínek stanovených v platném územním plánu a platné legislativy. Jako podklad použil záběry leteckého snímkování dané lokality, které mohou být využity jako jeden z podkladů.
18. Na závěr doplnil k námitce žalobkyně týkající se vydláždění, popř. vystavění menšího přístřešku, že posuzoval záměr, který je takového rázu, že představuje změnu v území a bylo třeba jej posoudit a vydat k němu závazné stanovisko.
19. Na základě potvrzujícího závazného stanoviska žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil prvostupňové rozhodnutí tak, jak je uvedeno výše (bod 1 tohoto rozsudku).
20. V první řadě se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí namítanou žalobkyní v šesté žalobní námitce, neboť se jedná o takovou vadu, kterou se musí zabývat z úřední povinnosti a která by z povahy bránila věcnému přezkumu.
21. Žalobkyně namítá, že žalovaný vydal dne 27. 3. 2020, č. j. KUJI 30990/2020, rozhodnutí o odvolání, ve kterém zavázal správní orgán prvního stupně, aby se rámci nového projednání vypořádal s námitkami a argumenty, které žalobkyně předestřela v odvolání ze dne 31. 1. 2020. Správní orgán prvního stupně tak však neučinil. Stejně pak postupoval i žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 03. 12. 2020, který se s touto argumentací (tj. s argumentací uvedenou v odvolání ze dne 31. 1. 2020), jakož i s věcnou argumentací uvedenou v následném odvolání ze dne 29. 05. 2020, nikterak věcně nevypořádal.
22. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. KUJI 30990/2020, bylo k odvolání žalobkyně ze dne 31. 1. 2020 zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a to z důvodu procesního pochybení spočívajícího ve vydání rozhodnutí, aniž by bylo zahájeno územní řízení.
23. Předně je třeba zdůraznit, že v projednávaném případě je napadeno rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně ze dne 29. 5. 2020. Posouzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání odvolacích námitek je tedy omezeno právě tímto odvoláním ze dne 29. 5. 2020. K odvolání žalobkyně ze dne 31. 1. 2020 bylo jím napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a správní orgán prvního stupně následně znovu rozhodl. Pro projednávaný případ proto není podstatné, co žalobkyně uváděla v odvolání ze dne 31. 1. 2020 a ani žalovaný se jím v nyní napadeném rozhodnutí nemusel zabývat, neboť posuzoval odvolání ze dne 29. 5. 2020. Není ani pravdou, že by žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 27. 3. 2020, č. j. KUJI 30990/2020, zavázal správní orgán prvního stupně, aby se v rámci nového projednání vypořádal s námitkami a argumenty, které žalobkyně předestřela v odvolání ze dne 31. 1. 2020.
24. Co se týče nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k nevypořádání odvolacích námitek žalobkyně uplatněných v odvolání ze dne 29. 5. 2020, lze žalobkyni přisvědčit, že se s nimi žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Prvními pěti odvolacími námitkami žalobkyně se zabýval nadřízený dotčený orgán, k čemuž byl odborně způsobilý právě on, neboť odvolací námitky směřovaly proti závaznému

stanovisku. Žalovaný v tomto na s. 3 napadeného rozhodnutí odkazuje na potvrzující závazné stanovisko, což je dostatečné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65). Sám žalovaný měl posoudit poslední dvě odvolací námitky žalobkyně, a sice námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a námitku, kterou brojila proti námitkám MUDr. J. B. Posledně zmíněnou námitkou se žalovaný vůbec nezabýval, neboť to podle jeho názoru bylo nadbytečné, když by nemohla nic změnit na výsledném rozhodnutí. S tím krajský soud souhlasí. Nevypořádání této námitky žalobkyně nadto nemohlo založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť námitkami uplatněnými MUDr. J. B. by se žalovaný zabýval až v případě, že by žádost žalobkyně věcně posuzoval. Tomu však bránilo negativní závazné stanovisko a potvrzující závazné stanovisko, za jejichž existence se neprovádí další dokazování a žádost se zamítne.

25. Zbývá tak posoudit, zda se žalovaný náležitě vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Ačkoli se v napadeném rozhodnutí k této námitce žalobkyně výslovně nevyjadřuje, z celkového znění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že prvostupňové rozhodnutí považoval za přezkoumatelné. V opačném případě by nemohl opakovaně konstatovat, že neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí (viz s. 2 a také s. 3 napadeného rozhodnutí). Že byl přezkum prvostupňového rozhodnutí možný, lze usoudit také z toho, že jej žalovaný provedl a prvostupňové rozhodnutí částečně změnil.
26. Napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí netrpí vytýkanou vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou by je bylo nutné zrušit, a proto krajský soud dále přistoupil k přezkumu v rámci žalobních námitek žalobkyně.
27. Při přezkumu krajský soud vycházel z následující právní úpravy.
28. Podle § 96b odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020, *„[j]estliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.“* Podle odst. 3 stejného ustanovení *„[v] závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.“* Podle důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony *„je nezbytné závazným stanoviskem orgánu územního plánování koordinovat využití území a plnit další cíle a úkoly územního plánování. Dále musí být zajištěn soulad s politikou územního rozvoje, ve které vláda kromě jiného stanovuje záměry mezinárodního a republikového významu, a soulad s územně plánovacími dokumentacemi vydávanými zastupitelstvy krajů a obcí.“*
29. Podle § 96b odst. 5 stavebního zákona, platí závazné stanovisko 2 roky ode dne vydání, nestanoví-li orgán územního plánování v odůvodněných případech lhůtu delší. Podle odst. 7 stejného ustanovení *„[z]ávazné stanovisko nepozbývá platnosti, a) bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno územní rozhodnutí, společné povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle jiného zákona a toto rozhodnutí nabylo právní moci, b) byla-li na základě návrhu veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí nebo společné povolení*

podaného v době jeho platnosti uzavřena veřejnoprávní smlouva a tato veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti, nebo c) nabyli-li právních účinků územní souhlas nebo společný územní souhlas anebo souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru vydaný k oznámení stavebního záměru učiněného v době platnosti závazného stanoviska.“

30. Závazná stanoviska jsou obecně upravena v § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „správní řád“). Podle odst. 1 citovaného ustanovení je závazné stanovisko „*úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu*“. Podle odst. 4 stejného ustanovení správní orgán neprovádí další dokazování a zamítne žádost, pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět. „*[S]myslem a účelem předmětného ustanovení je naplnit zásadu rychlosti a hospodárnosti postupů (procesní ekonomie) podle ust. § 6 správního řádu a minimalizovat možnost, že správní orgán „marně“ povede řízení, jehož výsledek bude tak či onak předurčen obsahem závazného stanoviska*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150). Podle § 149 odst. 5 správního řádu si odvolací správní orgán vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Tomuto nadřízenému správnímu orgánu zašle odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.
31. V první námitce žalobkyně upozorňuje na vnitřní rozpornost závazných stanovisek.
32. Závazné stanovisko uvádí „*Závazné stanovisko platí dva roky ode dne jeho vydání.*“ a dále „*Závazné stanovisko nepozbývá platnosti: a) bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno územní rozhodnutí, společné povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle jiného zákona a toto rozhodnutí nabylo právní moci, b) byla-li na základě návrhu veřejnoprávní smlouvy nabízející územní rozhodnutí nebo společné povolení podaného v době jeho platnosti uzavřena veřejnoprávní smlouva a tato veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti, nebo c) nabyli-li právních účinků územní souhlas nebo společný územní souhlas anebo souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru vydaný k oznámení stavebního záměru učiněného v době platnosti závazného stanoviska.*“.
33. Ze závazného stanoviska vyplývá, že do něj dotčený orgán převzal text § 96b odst. 5 a 7 stavebního zákona. To samo o sobě nemůže založit vnitřní rozpornost závazného stanoviska ani to nezpůsobuje žádné pochyby o jeho obsahu. Dotčený orgán shledal záměr žalobkyně nepřipustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací i z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, přičemž důvody svého závěru vysvětlil v odůvodnění závazného stanoviska. Údaje o jeho platnosti s tímto závěrem nejsou v rozporu, byť je jejich uvedení v závazném stanovisku vzhledem k citovanému ustanovení nadbytečné. Tuto námitku žalobkyně proto krajský soud shledal nedůvodnou.
34. Ve druhé námitce brojí proti porušení principu rovnosti.
35. Žalobkyně namítala, že jako spravedlivé by se jevilo proporcionální rozdělení stavebně využitelné kapacity daného území mezi vlastníky všech pozemků v dané lokalitě, a to v poměru v budoucnosti potenciálně využitelné plochy k poměru plochy každého jednotlivého vlastníka pozemku, jehož součástí je stavba, ke dni schválení omezení (například minimálního podílu zeleně v dané lokalitě). K tomu krajský soud uvádí pouze

toliko, že mu nepřísluší rozhodovat o rozdělení potenciálně stavebně využitelné plochy v daném území. Nadto ani v případě, že by došlo k žalobkyní navrhovanému rozdělení využitelných ploch nelze uzavřít, že by dotčený orgán její záměr shledal přípustným, neboť důvodem nepřipustnosti byl rozpor s územním plánem, konkrétně nesplnění podmínky zachování podílu zeleně ve vztahu k pozemku, nikoli naplnění stavebně využitelné kapacity daného území. Obsah územního plánu přitom nebyl v projednávané věci sporný, proto jím krajský soud neprováděl dokazování a pouze z veřejně dostupných zdrojů ověřil, že územní plán Jihlavy stanovuje minimální podíl zeleně k pozemku stavby 30%, přičemž podílem zeleně se myslí „*procentní podíl plochy pozemku stavby, na které bude rostlý či upravený terén umožňující zasakování dešťových vod a na kterém nejsou umístěny žádné druhy staveb*“ (viz územní plán Jihlava, část I. – výrok, dostupný z webové adresy <https://www.jihlava.cz/vyrok/d-522502/p1=103707>).

36. Dále žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v nedávné době stavební úřad povolil stavbu garáže na parcele č. X, kde byla původně taktéž zeleň, přičemž šlo o záměr dokonce rozsáhlejší než záměr žalobkyně. Jedná se tak o zcela zjevné porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož: „*Správní orgán dbá, aby [...] při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“
37. K tomu nadřízený dotčený orgán uvedl, že žalobkyně neuvádí, kdy se tak stalo. Mohlo to proto být v době, kdy nebyl oprávněný vydávat k podobným záměrům závazné stanovisko a soulad s územním plánem posuzoval stavební úřad. Toto vyjádření následně potvrdil také správní orgán prvního stupně. Ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že stavba garáže na pozemku p. č. X byla řádně povolena v době, kdy legislativa neumožňovala orgánům územního plánování hájit zájmy v území a platil také jiný územní plán. Žalobkyně tato vyjádření žádným způsobem nerozporovala.
38. Nadto i v případě, že by byla stavba garáže na pozemku p. č. X povolena za platnosti aktuálního územního plánu, nelze z ní odvodit právo žalobkyně na vydání územního souhlasu s jejím záměrem. V projednávaném případě správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou a případné povolení stavby garáže na pozemku p. č. X v rozporu s touto právní úpravou nemůže založit legitimní očekávání určitého procesního postupu žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, v této věci konkrétně vydání územního souhlasu se záměrem žalobkyně.
39. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně upozorňuje, že se jedná o stavební proluku, která je účelově určená k zastavění.
40. Povahou pozemku žalobkyně se zabýval již nadřízený dotčený orgán v potvrzujícím závazném stanovisko a uzavřel, že „*[p]o komplexním posouzení ÚÚP daného záměru můžeme konstatovat, že se nejedná o proluku ale o průhled, který by měl zůstat zachovaný*“ a doplnil, že „*pozemek p.č. X v k.ú. H. je zahrnut do zastavěného území. Zahrnutí pozemku do zastavěného území však není ještě předpokladem jeho zastavění*“. Krajský soud k uvedenému dodává, že i v případě, že by se jednalo o stavební proluku, nelze automaticky usuzovat, že by byl záměr žalobkyně povolen. Opětovně je třeba připomenout, že záměr žalobkyně byl posouzen jako nepřipustný, neboť je v rozporu s územním plánem, konkrétně procentním podílem zachované zeleně vůči pozemku stavby.
41. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně brojí proti postupu orgánů územního plánování, konkrétně založení závěru o překročení minimálního 30% podílu zeleně v dané lokalitě na

dostupných záběrech leteckého snímkování, což podle žalobkyně pro zjištění dostatečného stavu věci není dostatečné.

42. Dotčený orgán došel k závěru o překročení minimálního podílu zeleně na základě záběrů leteckého snímkování a postupného zadlažďování soukromých zahrádek a předzahrádek (s. 2 závazného stanoviska). Z tohoto vyjádření by mohlo vyplývat, že dotčený orgán posuzoval minimální podíl zeleně vůči ploše území a nikoli pozemku stavby, jak vyžaduje územní plán. Nepřesnost vyjádření dotčeného orgánu však napravil nadřízený dotčený orgán. V potvrzujícím závazném stanovisku uvedl, že *„[n]yní je procentní podíl stanoven vůči pozemku stavby“* (s. 3 potvrzujícího závazného stanoviska). Ke zdrojům závěru dotčeného orgánu doplnil, že *„ÚÚP vycházel při svém hodnocení ze znalostí území, podmínek stanovených platným územním plánem a platné legislativy. Jako podklad použil i záběry leteckého snímkování dané lokality“* (s. 4 potvrzujícího závazného stanoviska).
43. Dotčený orgán ani nadřízený dotčený orgán přesně nevymezil, z čeho odvodil překročení minimálního podílu zeleně. Z výkresu přiloženého žalobkyní k žádosti o vydání územního souhlasu a ze samotné žádosti vyplývá, že pozemek stavby má v případě žalobkyně výměru 40 m² a jejím úmyslem bylo zastřešit celý tento pozemek. Kopii tohoto výkresu dotčený orgán připojil ke svému závaznému stanovisku a výslovně jej uvedl jako podklad pro vydání závazného stanoviska. Dotčený orgán v souladu s § 149 odst. 2 správního řádu uvedl důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Nadřízený dotčený orgán jeho úvahy v potvrzujícím závazném stanovisku upřesnil. Závěry obou orgánů územního plánování jistě mohly vycházet „ze znalosti území“, mezi které lze zařadit také znalost pozemku žalobkyně. Bezpochyby oba orgány územního plánování měly k dispozici také náčrt záměru žalobkyně včetně plánovaných rozměrů přístřešku pro osobní automobil. Výslovné neuvedení porovnání výměry pozemku a výměry záměru žalobkyně proto nebylo pro závěr o překročení procentního podílu zeleně vůči pozemku stavby nutné. Oba orgány územního plánování měly pro svůj závěr dostatek důvodů, které, byť stručně, vymezily ve svých závazných stanoviscích, přičemž se nejednalo o pouhé záběry leteckého snímkování, nýbrž také znalost území a samotkou žalobkyní předložený náčrt zamýšleného záměru. Námitku žalobkyně proto krajský soud považuje za nedůvodnou.
44. V páté žalobní námitce žalobkyně namítá, že pokud nebude realizován její záměr, bude prostor vydlážděn, případně na něm bude vybudován přístřešek, pro který se nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby. K této žalobní námitce krajskému nezbyvá než uvést, že předmětem projednávaného případu je záměr žalobkyně, který popsala ve své žádosti o vydání územního souhlasu a o kterém rozhodoval správní orgán prvního stupně a žalovaný. Případné jiné záměry žalobkyně nejsou předmětem řízení.
45. V sedmé žalobní námitce se žalobkyně vyjadřovala k námitkám MUDr. J. B., které uplatnila v rámci územního řízení. K tomu krajský soud dodává, že těmito námitkami se správní orgán prvního stupně nezabýval, neboť v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu žádost žalobkyně zamítl, aniž prováděl další dokazování. Stejně tak učinil žalovaný. Tento postup je v souladu s právní úpravou, a proto tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou.
46. K závěrečnému návrhu žalobkyně na přerušování řízení a předložení Ústavnímu soudu ČR návrh na zahájení řízení o konkrétní kontrole norem s tím, že se navrhuje zrušení § 149

odst. 1 a 4 správního řádu a § 92 odst. 2 stavebního zákona pak krajský soud uvádí, že k takovému postupu neshledal důvod. Žalobkyně navíc navrhuje zrušení § 92 odst. 2 stavebního zákona, který říká, že *„[n]ení-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.“* V něm citovaný § 90 stavebního zákona se v odstavci jedna zabývá hledisky, které stavební úřad posuzuje v územním řízení. Podle odst. 2 stejného ustanovení pak *„[s]tavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b“*. V projednávané věci se však o takovou situaci nejedná, neboť záměr žalobkyně je záměrem, pro který se vydává závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona. Návrh žalobkyně tak ve vztahu k projednávané věci není přílehlavý.

VII. Shrnutí a náklady řízení

47. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
48. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
49. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla, a proto na náhradu nákladů řízení právo nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. února 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.

předsedkyně senátu